

РЕШЕНИЕ

№ 3118

гр. София, 14.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4174** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „М.” Е. със седалище и адрес на управление гр.С., ул. „Ястребец” № 9, вх.Б, .б, ап.16 чрез управителя М Д Х срещу РЕШЕНИЕ от 17.05.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22-ри състав по нахд № 9800/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление №ДФР/НП-40 от 17.07.09г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.), с което на основание чл.23, ал.1 вр. ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) му е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. за нарушение на чл.4, ал.7 ЗМИП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения поради липса на мотиви в обжалваното решение по

всички възражения от жалбата. Поддържа, че районният съдия неправилно е приложил нормата на чл.4, ал.7 ЗМИП към договорните му правоотношения с лицето П В И, чиято договорна цена е много по-ниска от посочената в разпоредбата на чл.4, ал.7 ЗМИП. Намира, че не е извършено нарушение на същата разпоредба с оглед липсата на доказателства за реално сключена сделка за покупко-продажба на конкретен недвижим имот от П И на конкретна цена, а напротив – декларация съобразно приложение № 1 към чл.10, ал.2 от ППЗМИП следвало да бъде представена едва при изповядване на сделката чрез сключване на нотариален акт.

Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени РЕШЕНИЕ от 17.05.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22-ри състав по нахд № 9800/2009 г. и по същество на спора да отмени наказателно постановление №ДФР/НП-40 от 17.07.09г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”.

Ответникът председател на Д. оспорва касационната жалба. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 17.05.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 22-ри състав по нахд № 9800/2009 г. е потвърдил наказателно постановление №ДФР/НП-40 от 17.07.09г., издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност” (Д.), с което на основание чл.23, ал.1 вр. ал.4 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на „М.” Е. е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. за нарушение на чл.4, ал.7 ЗМИП. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Ангелин Х М, както писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е дал вяра ан свидетелските показания, е приел, че касаторът е осъществил

нарушението по чл.4, ал.7 ЗМИП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 22 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

Няма спор, че касаторът е задължено лице по смисъла на чл.3, ал.2, т.29 от ЗМИП, като лице, което извършва по занятие посредничество при сделки с недвижими имоти. В това си качество същият е сключил договор за поръчка за покупка на недвижим имот от 05.03.2008 г. с лицето Поля Василева Илиева (в качеството ѝ на възложител), с който се е задължил да посредничи при покупката на конкретен недвижим имот, а именно: апартамент № 29, находящ се в гр.С., Б. „Б” № 88, .5, вх.2, състоящ се от две стаи на стойност около 121 000 евро. Договорено и възнаграждението в размер на 2 % (без ДДС) от договорената цена на имота да се плати при подписване на предварителен договор за покупко-продажба на имота, а ако няма такъв – при подписването на нотариален акт. Няма спор също така, че това договорно възнаграждение в размер на 3 944.26 лв. и ДДС от 788.85 лв., или общо в размер на 4733.11 лв. е заплатено, за което касаторът е издал фактура № 32/21.04.2008г. Именно тези факти и обстоятелства - сключен договор от 05.03.2008 г. с цена от 121000 евро са посочени в АУАН № 81/99-30 от 28.01.09 г. като съставомерни за нарушение по чл.4, ал.7 ЗМИП, тъй като за касатора като посредник при покупко-продажбата на недвижими имоти възниквало задължение да изисква преди подписване на договора за поръчка декларация за произхода на средствата съгласно Приложение № 1 към ППЗМИП. Районният съдия е приел, че касаторът като задължено лице по чл.3, ал.2, т.29 от ЗМИП е извършил нарушение по чл.4, ал.7 от закона и е отхвърлил доводите на жалбоподателя за липса на нарушение.

Касационната инстанция споделя правните доводи на първостепенния съд за наличие на основание за ангажиране на административно наказателната отговорност на касатора за нарушение на чл.4, ал.7 ЗМИП. След като лицата, които по занятие извършват посредничество при покупко-продажба на

недвижими имоти изрично са посочени като задължени по ЗМИП лица, то очевидно същите следва да изпълняват задълженията си по специалния закон *именно във връзка с посредническата си дейност*, т.е. по повод на сключените договори за поръчка за покупка на недвижим имот, а не каквите съображения са развити в касационната жалба, че такава декларация следва да се изисква едва при подписване на нотариален акт. Основание да се онгажира отговорността на касатора в случая е фактът, че сключеният с П И договор от 05.03.2008 г. има конкретен предмет - индивидуализиран е недвижимия имот, предмет на посредничеството, както и неговата покупна цена от около 121 000 евро. Т.е. след като посредникът е бил наясно, че контрагента по сделката от 05.03.2008 г. ще извърши сделка на стойност над 30 000 лв. съдът приема, че за задълженото по чл.3, ал.2, т.29 ЗМИП лице възниква задължение по чл.4, ал.7 ЗМИП *още преди сключване на предварителен или окончателен договор за покупко-продажба на недвижим имот*. А именно лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да изискат декларацията преди извършването на съответната операция или сделка, т.е. още преди сключването на договор за покупко-продажба на недвижимия имот (чл.4, ал.7 ЗМИП). Допълнителен аргумент в полза на становището, че декларация за произход на средствата следва да се изисква още при сключване на договора за поръчка (когато същият има конкретен предмет чрез посочване на конкретен недвижим имот и стойност на този имот) и текстът на разпоредбата на чл.4, ал.7 ЗМИП - лицата, извършващи операция или сделка чрез или с лице по чл. 3, ал. 2, т.е. именно при посредничеството на това лице. Или визира се посредническата сделка, а не покупко-продажбата на конкретен недвижим имот. Тук не се спори, че комисионното възнаграждение по договора от 05.03.2008 г. не попада в размерите по чл.4, ал.7 от закона, но сделката, сключена *чрез посредника* има ясен предмет и стойност, поради което за посредника е съществувало задължение да изиска декларация за произхода на средствата съгласно чл.4, ал.7 ЗМИП. Неизпълнението на това задължение е санкционирано в нормата на чл.23, ал.4 вр. А.1 ЗМИП чрез налагане на имуществена санкция от 2000 до 50 000 лв. Като е достигнал до същите правни изводи районният съдия не е допуснал визираното в касационната жалба касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК.

При определяне размера на имуществената санкция АНО е изложил мотиви, че следва да се отчете имущественото състояние на нарушителя (без посочване на конкретна стойност или данни за това) като наказание се определи под средния праг, установен от закона. Касационната инстанция приема, че размерът на наказанието е определен при спазване на критериите по чл.27, ал.2 АЗНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ 31.05.2010 на СРС, НО,99 състав е ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С.-град, V-ти Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 17.05.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 22 състав** по нахд № 9800/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.